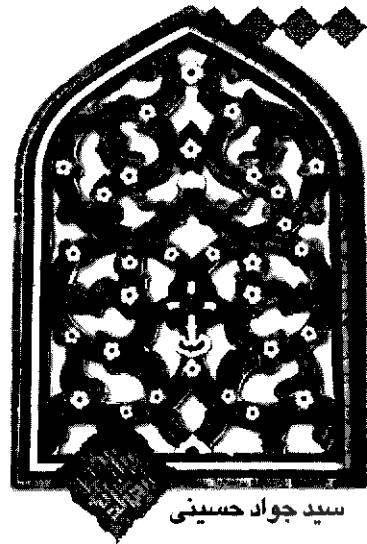

مباحثه اخلاقی

(تواضع)

سید جواد حسینی

«تواضع عبارت است از شکسته نفسی که نگذارد آدمی خود را بالاتر از دیگری ببیند و لازمه آن کردار و گفتار چندی است که دلالت بر تعظیم دیگران و اکرام ایشان می‌کند». ^۱ ... به هر دو معنی، در روایات اشاره شده است که به نمونه‌هایی اشاره می‌شود:

امام باقر علیه السلام فرمود: «الْتَّوَاضُعُ الرِّضَا بِالْمَجْلِسِ ذُونَ شَرْفِهِ وَأَنْ شُلُّمَ عَلَى مَنْ لَقِيتَ وَأَنْ تَنْهَكَ الْمِرَاءَ وَإِنْ كُنْتَ مُحْقَقاً»^۲ تواضع

تعريف تواضع

تواضع از ماده «وضع» به معنای فرونهادن است. در مورد زنانی که مولود خود را به دنیا می‌آورند، «وضع حمل» گفته می‌شود و درباره کسی که حسرت و زیان دیده، واژه «وضیعة» به کار می‌رود و هنگامی که به عنوان یک صفت اخلاقی به کار می‌رود، «مفهومش این است که انسان خود را پایین تر از آنچه موقعیت اجتماعی اوست، قرار دهد». ^۳

گاه تواضع به معنای تذلل و خضوع و فروتنی و تسليم تفسیر شده است. مرحوم نراقی می‌فرماید:

۱. پیام قرآن، ص ۷۷.

۲. معراج السعادة، ص ۳۰۰.

۳. بحار الانوار، ج ۷۵، ص ۱۷۶.

البته چنان‌که مرحوم فیض می‌گوید: «تواضع مانند سایر صفات، دارای افراط و تفریط و حد وسط است. حد افراط «تکبر» و حد تفریط «پذیرش ذلت و پستی» و حد وسط «تواضع» است. آنچه فضیلت محسوب می‌شود و قابل ستایش است، همان کوچکی کردن بدون پذیرش پستی و ذلت است.»^۳

اهمیت تواضع

به همان نسبتی که تکبر زیان‌آور و خطرناک است، تواضع لازم و مفید است؛ لذا در آیات و روایات از اهمیت زیادی برخوردار است که به نمونه‌هایی اشاره می‌شود:

۱. دستور تواضع به شخص پیامبر ﷺ
با اینکه پیامبر خاتم ﷺ مباید از تکبر و غرور بوده است، با این حال، به جهت اهمیت تواضع، خداوند به او

۱. الکافی، ج ۲، ص ۱۲۴، ح ۱۳؛ منتخب میزان الحکمة، ص ۵۳۶.

۲. الکافی، ج ۲، ص ۲۲۴: «مَا حَدُّ التَّوَاضِعَ إِذَا فَعَلَهُ النَّبِيُّ كَانَ مُتَوَاضِعًا فَقَالَ التَّوَاضِعُ ذَرْجَاتٌ بَيْنَهَا أَنْ يَعْرُفَ الْعَزَّةُ فَدَرَّ نَفْسَهُ قَبْنَزِلَهَا مُتَنَزَّلَهَا إِنْتَلْ سَلِيمَ تَأْبِيَّهُ أَنْ يَأْتِيَ إِلَى أَخْدِ إِلَيْهِ مِنْهُ مَا يُؤْتَى إِلَيْهِ إِنْ رَأَى سَيِّئَةً ذَرَّهَا بِالْحَسَنَةِ كَاظِمَ الْمُغْنِيِّ عَافِ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يَحْبُّ الْمُخْيِّنِ».

۳. المحجة البيضاء، ج ۶، ص ۲۷۱، با تلخيص.

آن است که به کمتر از جایگاه شایسته خود در مجلس، قانع باشد و هرگاه کسی را ملاقات کردی، در سلام پیشی بگیری و جر و بحث را رها کنی، هر چند حق با تو باشد.»

امام رضا علیه السلام فرمود: «الْتَّوَاضِعُ أَنْ تُغْطِي النَّاسَ مَا تُجْبِي أَنْ تُغْطَأَهُ»^۱ فروتنی این است که آنچه را دوست داری مردم به تو عطا کنند، به آنها عطا کنی.»

و در روایت دیگر از حضرت سؤال کردند: «حد تواضع که اگر انسان آن را انجام دهد، متواضع محسوب می‌شود، چیست؟» فرمود: تواضع درجات و مراحلی دارد؛ یکی از مراحل آن این است که انسان قدر و موقعیت نفس خویش را بداند و در همان جایگاه با قلب سلیم [او پذیرش درونی] جای دهد و دوست نداشته باشد کاری درباره کسی انجام دهد، مگر همانند کارهایی که درباره او انجام می‌دهند. هرگاه بدی از کسی ببیند، آن را بانیکی پاسخ دهد. خشم خود را فرو برد و از گناهان مردم بگذرد و آنها را مورد عفو قرار دهد. خداوند نیکوکاران را دوست دارد.»^۲

فَإِنَّهُ مِنْ أَعْظَمِ الْعِبَادَةِ؛^۴ بِرٌّ تُوَبَّادُ بِهِ تَوَاضِعُ
كَهْ بِرْتَرِينَ عِبَادَتُ اسْتَ.

۵. بِرْتَرِينَ نَسْبَ

عَلَى مُلْكِهِ فَرَمَودَ: «لَا حَسْبَ
كَالثَّوَاضِعِ؛^۵ نَسْيٍ [در بِرْتَرِينَ] مَانِدَ
فَرْوَتَنِي نَيْسَتَ.

۶. نَعْمَتِي كَهْ بِدْخَواهِ نَدَارَد

امَامُ حَسَنٍ عَسْكَرِيٌّ فَرَمَودَ:
«الثَّوَاضِعُ نَفْمَهُ لَا يُخْسَدُ عَلَيْهَا»^۶ تَوَاضِعُ
نَعْمَتِي اسْتَ كَهْ سَبْبَ حَسَادَتِ دِيَگْرَانَ
نَعْمَ شَوْدَ.

۷. مَبَاهَاتِ خَدَا بِهِ مَتَوَاضِعَانَ

پِيَامِبِرِ اَكْرَمِ عَبِيْلَهُ فَرَمَودَ: «خَدَاوَنَدَ
بَهْ پَنْجَ دَسْتَهِ [از انسانَهَا] بَهْ فَرَشْتَگَانَ
مَبَاهَاتِ مَيْ كَنْدَ: به رَزْمَنْدَگَانَ [رَاهِ خَدَا]،
فَقْرَا[يَيِ] كَهْ دَيْنَ رَابَهِ دِنِيَا نَعْمَ فَرَوْشَنَدَ،
كَسَانِي كَهْ بَهْ خَاطِرِ خَدَا تَوَاضِعَ
مَيْ كَنْتَنَدَ، ثَرْوَتَمَنْدَانِي كَهْ بَسَى مَنْتَ بَهْ
مَسْتَمَنْدَانَ كَمَكَ مَيْ كَنْتَنَدَ وَ كَسَانِي كَهْ

دَسْتُورِ وَيِزَهِ بَهْ تَوَاضِعَ درِ مَقَابِلِ مَؤْمَنَانَ
مَيْ دَهَدَهَ؛ آنِجا كَهْ مَيْ فَرَمَايَدَ: «وَأَخْفِضْ
جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ»؛^۱ «[إِي
پِيَامِبِرِ!] بَالَّ وَ پَرْ خَوْدَ رَابِرَى مَؤْمَنَانِي
كَهْ از تو پَيِرَوِي مَيْ كَنْتَنَدَ، بَگَسْتَرَ [و
نَسْبَتَ بَهْ آنِها تَوَاضِعَ وَ مَهْرَبَانِي كَنَ!]».

۲. تَوَاضِعُ، نَشَانَهُ بَنْدَگِي

«وَعِبَادَةُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْتَنُونَ عَلَى
الْأَزْرِضِ هُنَّا وَ إِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا
سَلَامًا»؛^۲ «بَنْدَگَانَ [خَاصَّ خَدَائِي] رَحْمَانَ، كَسَانِي هَسْتَنَدَ كَهْ بَآرَامِشَ [و
بَسِيْ تَكْبَرَ] بَرْ زَمِينَ رَاهَ مَيْ رَوْنَدَ و
هَنْگَامِي كَهْ جَاهَلَانَ آنِها رَامَخَاطِبَ
سَازَنَدَ [وَ سَخْنَانَ نَابِخَرَدَانَهَ گُويَنَدَ]، بَهْ
آنِها سَلامَ مَيْ گُويَنَدَ [وَ با بَسِيْ اعْتَنَانِي و
بَزَرْگَوارِي مَيْ گَذَرَنَدَ]».

۳. حَلَاوَتِ عِبَادَت

پِيَامِبِرِ اَكْرَمِ عَبِيْلَهُ فَرَمَودَ: «مَالِيَ لَأَرَى
عَيْنِكُمْ حَلَاؤَةُ الْعِبَادَةِ قَالُوا وَ مَا حَلَاؤَةُ الْعِبَادَةِ
قَالَ الثَّوَاضِعُ؛^۳ چَهْ شَدَهَ كَهْ شِيرِينِي
عِبَادَتَ رَادَرَ شَمَا نَمِيْ بَيْنَمَ؟ عَرَضَ
كَرَدَنَدَ: شِيرِينِي عِبَادَتَ چَيْسَتَ؟

فَرَمَودَ: تَوَاضِعَ اسْتَ.

۴. بَزَرْگَ تَرِينَ عِبَادَت

عَلَى مُلْكِهِ فَرَمَودَ: «عَلَيْكَ بِالثَّوَاضِعِ

۱. شِعراء / ۲۱۵ / ۱.

۲. فرقان / ۶ / ۶۳.

۳. مُنتَخَبُ مِيزَانِ الْحُكْمَةِ، ص ۵۳۶ ح ۵۳۶.

مَحْجَةُ الْبَيْضَاءِ، ج ۶، ص ۲۲۲.

۴. بِحَارِ الْأَنْوَارِ، ج ۷۷، ص ۱۱۹، ح ۵.

۵. نَهْجُ الْبَلَاغَةِ، حُكْمَتِ ۱۱۲.

۶. تَحْفَ الْعُقُولِ، ص ۳۶۳.

جدل و جر و بحث را رهان کند؛ هر چند حق با او باشد. و دوست نداشته باشد که بر تقواستایش شود.»

در خلوت از خوف خداگریه می‌کنند.»^۱

نشانه‌های تواضع

اقسام تواضع
همچنان‌که در تعریف تواضع اشاره شد، تواضعی که همراه با ذلت و پستی باشد، نه تنها ممدوح نیست، بلکه مذموم است. همین طور تواضع در مقابل ثروتمندان به خاطر ثروت آنها، از بدترین حالات انسان شمرده می‌شود.

علی ﷺ فرمود: «مَنْ أَتَىَ غَنِيَّةً
تَّوَاضَعَ لَهُ لِغَنَاءَ ذَهَبَ تُلْكَاهُ دِينُهُ؟»^۲ کسی که در نزد ثروتمندی برود و در برابر او به خاطر ثروتش تواضع کند، دو سوم دین خویش را از دست داده است.

و همچین تواضع در مقابل کافران ممنوع است؛ چنان‌که قرآن کریم می‌فرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آتُوا مَنْ يَرَوْنَ مِنْكُمْ عَنِ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِيَ اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذْلَلُهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعْزَزُهُ عَلَى

در لا به لای روایات پیش گفته و تعریفهایی که از تواضع ارائه گردید، به برخی نشانه‌های تواضع نیز اشاره شد. در ضمن روایات دیگر نیز به اهم نشانه‌ها اشاره می‌شود:

۱. ابتدا به سلام کردن؛ ۲. پایین مجلس نشستن؛ ۳. ریا و سمعه را ناخوش داشتن؛ چنان‌که علی ﷺ فرمود: «إِنَّ رَأْسَ التَّوَاضُعِ أَنْ يَبْنَدَ إِلَيْهِ الْمَسَلَامَ مِنْ لَقِيَّةٍ وَيَرْضَى بِالْدُّونِ مِنْ شَرَفِ الْمَجَلِسِ وَيَكْرَهُ الرِّيَا وَالسَّمْعَةَ»^۴ سه چیز است که سرآغاز [و نشانه‌های] تواضع او برخورد می‌کند، رضایت دادن به نشستن پایین مجلس و ریا و سمعه را ناخوش داشتن.»

۴. ترک جدل؛

۵. از ستایش گریزان بودن؛ چنان‌که امام صادق ﷺ فرمود: «إِنَّ مِنَ التَّوَاضُعِ ... أَنْ يَتَرَكَ الْمَرْأَةُ وَإِنْ كَانَ مُحْقَّاً وَلَا تُحِبَّ أَنْ يَخْمَدَ عَلَى التَّقْوَى؛»^۳ به راستی از [نشانه‌های] تواضع آن است که...

۱. مکارم الاخلاق، ص ۵۱.

۲. کنز العمال، متقی هندی، ح ۸۵۰۶.

۳. بحار الانوار، ج ۷۵، ص ۱۱۸، ح ۳.

۴. نهج البلاغة، حکمت ۲۲۸.

تمام زوایای زندگی فردی و اجتماعی انسان را در بر می‌گیرد، به همان نسبت تواضع نیز برای زندگی فردی و اجتماعی انسان مفید و ثمربخش است که به اهم فواید آن اشاره می‌شود:

۱. تمام خوبیها

امام صادق علیه السلام فرمود: «الْتَّوَاضُعُ أَضْلَلُ كُلَّ حَيْرٍ نَفِيسٍ وَمَرْتَبَةً رَفِيعَةً»؛^۱ تواضع ریشه هر کار نیک و با ارزش و مقام والایی است.

۲. قبولی عبادات

آن حضرت در ادامه فرمود: «وَمَن تَوَاضَعَ لِلَّهِ شَرِقَةَ اللَّهِ عَلَى كَثِيرٍ مِنْ عِبَادَوْ... وَ لَيْسَ لِلَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ عِبَادَةً يَقْبَلُهَا وَ يَرْضَاهَا إِلَّا وَ بِإِيمَانِهَا التَّوَاضُعُ»؛^۲ و هر کسی برای خدا تواضع کند، خداوند او را بربسیاری از بندگانش شرافت می‌بخشد... و هیچ عبادتی برای خدا مورد رضا و قبول نخواهد بود، مگر اینکه باب آن تواضع است.

۱. مائده/۵۴

۲. مکارم الاخلاق، ص ۵۱

۳. منتخب میزان الحکمة، ص ۵۳۶

۴. بحار الانوار، ج ۷۲، ص ۱۲۱

۵. همان

الْكَافِرِينَ»؛^۱ «ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هر کس از شما از آین خود باز گردد، [به خدا زیانی نمی‌رساند و] خداوند به زودی جمعیتی را می‌آورد که آنها را دوست دارد و آنان [نیز] او را دوست دارند. در برابر مؤمنان متواضع و در برابر کافران سرسرخ و نیرومندند.»

معیار کلی برای تواضع مثبت و قابل تأیید این است که تواضع برای خدا باشد، مانند: تواضع در مقابل مؤمن به خاطر ایمانش، تواضع در مقابل فقیر و عالم و... به خاطر رضای خداوند؛ چنان‌که پیامبر ﷺ فرمود: «خداوند به پنج دسته از فرشتگان مبارفات می‌کند:... [از جمله]: وَالَّذِينَ يَتَوَاضَعُونَ لِلَّهِ تَعَالَى؛ و کسانی که به خاطر خدا تواضع می‌کنند».^۲ پیامبر اکرم ﷺ همچنین فرمود: «إِنَّ أَفْضَلَ النَّاسِ عَنْدَنَا مَنْ تَوَاضَعَ عَنْ رِفْعَةٍ»؛^۳ به راستی برترین مردم از نظر بندگی کسی است که از موقعیت بالا فروتنی کند.»

فواید و منافع تواضع

به همان نسبتی که زیانهای تکبر

کسی که تکبر ورزد، خدا او را پایین می‌آورد. پس او در چشم مردم بزرگ است و در نزد خود [به خیالش] بزرگ جلوه می‌کند».

زینت انسانهای بزرگ و بلندمرتبه نیز فروتنی است؛ چنان‌که علی‌الله فرمود: «زینة الشَّرِيفِ التَّوَاضُعُ»^۵ زیبایی [انسان] بزرگوار در فروتنی است».

۴. دانش و حکمت

از حضرت مسیح عليه السلام نقل شده است که: «بِالْتَّوَاضُعِ تَغْمَرُ الْحِكْمَةُ لَا بِالثَّكْبَرِ كَذَلِكَ فِي السَّهْلِ يَثْبُتُ الرَّزْعُ لَا فِي الْجَبَلِ»^۶ به وسیله تواضع [مزراعه] علم و دانش آباد می‌شود، نه با تکبر؛ همان‌گونه که زراعت در زمین نرم و هموار می‌روید، نه بر روی کوه».

از امام کاظم علیه السلام همان مضمون به صورت کامل‌تری نقل شده است: «إِنَّ

عَلَى طَلَقَةٍ فَرَمَدَ: «بِالْتَّوَاضُعِ تَكُونُ الرَّفْعَةُ»^۱ تواضع انسان را بالا می‌برد. و پیامبر اکرم علیه السلام فرمود: «إِنَّ التَّوَاضُعَ تَزِيدُ صَاحِبَهُ رَفْعَةً فَتَوَاضَعُوا يَرَفَعُكُمُ اللَّهُ»^۲ به راستی فروتنی باعث زیادی بالا رفتن صاحبیش می‌شود. پس فروتنی کنید که خداوند شمارا بالا برد».

البته رفعت مقام متواضع به اندازه تواضع او نیست، بلکه همراه با عنایت و عظمت و بزرگی خداوند است. امام کاظم علیه السلام فرمود: «وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَمْ يَرْفَعْ الْمُتَوَاضِعِينَ يَقْدِرُ تَوَاضُعَهُمْ وَلَكِنْ رَفَعَهُمْ يَقْدِرُ عَظَمَتِهِ وَمَجْدُهِ»^۳ و بدان که خداوند متواضعین را به اندازه تواضعشان بالا نمی‌برد، بلکه به اندازه عظمت و بزرگی خود، آنها را بالا می‌برد». رسول اکرم علیه السلام در حدیث دیگر

فرمود: «مَنْ تَوَاضَعَ لِلَّهِ رَفَعَهُ اللَّهُ فَهُوَ فِي تَفْسِيْهِ ضَعِيفٌ وَنَبِيٌّ أَعْيُّنَ النَّاسِ عَظِيمٌ وَمَنْ تَكَبَّرَ وَضَعَهُ اللَّهُ فَهُوَ فِي أَعْيُّنَ النَّاسِ ضَعِيفٌ وَفِي تَفْسِيْهِ كَبِيرٌ»^۴ کسی که برای خدا فروتنی کند، خدا او را بالا می‌برد. پس او در نزد خویش ناتوان و ناچیز است، ولی در دید مردم بزرگ جلوه می‌کند. و

۱. فهرست موضوعی غیر الحکم، دانشگاه تهران، ج. ۷، ص. ۴۰۵.

۲. الکافی، ج. ۲، ص. ۱۲۱.

۳. منتخب میزان الحکمة، ص. ۵۳۷ تحف العقول، ص. ۳۹۹.

۴. منتخب میزان الحکمة، ص. ۵۳۶، ح. ۶۵۵۱ کنز العمل، ح. ۵۷۳۷.

۵. بحار الانوار، ج. ۷۵، ص. ۱۲۰، ح. ۱۱.

۶. همان، ج. ۲، ص. ۶۲.

است و آنچه رذایل را ظاهر و آشکار می‌کند، تکبر و غرور و خودخواهی است. علی عَلِيٌّ فرمود: «الشَّوَاظِعُ يَنْثُرُ الْفَضْيَلَةَ وَالْكَبُرُ يَظْهِرُ الرَّذْيَلَةَ»^۳; فروتنی باعث نشر فضیلتها و تکبر عامل بروز رذایل است.»

۷. محبوبیت در نزد مردم

اثر دیگر فروتنی، محبوبیت مردمی پیدا کردن است؛ همان چیزی که بسیاری تلاش می‌کنند از راههای ناصحیح به دست آورند، ولی اسلام توصیه کرده که تحصیل محبوبیت و جایگاه اجتماعی در گرو فروتنی است. علی عَلِيٌّ فرمود: «أَمْرَأُ الشَّوَاظِعِ الْمَجْبَةُ، ثَمَرَةُ الْكِبْرِ الْمَسْبَةُ»^۴; میوه فروتنی، محبوبیت [در میان مردم] است و میوه [تلخ] تکبر، بدگویی [مردم].»

۸. تنظیم امور

وقتی انسان دارای وقار و مهابت

الرَّزْغُ يَثْبَتُ فِي السَّهْلِ وَلَا يَثْبَتُ فِي الصَّفَا فَكَذَلِكَ الْحُكْمَةُ تَغْمُرُ فِي قَلْبِ الْمُتَوَاضِعِ وَلَا تَغْمُرُ فِي قَلْبِ الْمُتَكَبِّرِ الْجَبَّارِ لِأَنَّ اللَّهَ جَعَلَ التَّوَاضِعَ أَلَّا يَقْعُلُ وَجَعَلَ التَّكَبُّرَ مِنَ الْأَلَّةِ الْجَهْلِ؛^۱ به حقیقت زراعت در زمین نرم و هموار می‌روید، نه در کوه. پس همین طور حکمت در قلب متواضع [پرورش می‌یابد و] آباد می‌شود و در قلب مستکبر ستم پیشه پرورش نمی‌یابد؛ زیرا خداوند فروتنی را وسیله عقل [و دانش] و تکبر را وسیله جهل قرار داده است.»

۵. هیبت و وقار

از دیگر آثار فروتنی، به دست آوردن هیبت و وقار در بین مردم است. علی عَلِيٌّ فرمود: «الشَّوَاظِعُ يَكْسُوَ الْمَهَابَةَ»^۲; فروتنی بر تو هیبت و بزرگی می‌پوشاند.»

۶. نشر فضیلت

بسیارند کسانی که از راههای مختلف تلاش می‌کنند فضایل آنها در بین مردم انتشار یابد. برخی تکبر را عامل نشر فضایل می‌پنداشند، و این خیالی بیش نیست. آنچه حقیقتاً فضایل انسان را بروز می‌دهد، فروتنی

۱. عيون اخبار الرضا عَلِيٌّ، ج ۲، ص ۲۸، ح ۲۴.

۲. بحار الانوار، ج ۷۷، ص ۲۸۷، ح ۱؛ منتخب میزان الحکمة، ص ۵۳۷.

۳. منتخب میزان الحکمة، ص ۵۳۷.

غرر الحكم، ح ۴۳۰، ۲.

۴. همان، ح ۴۶۱۳؛ منتخب میزان الحکمة، ص ۵۳۷.

هستی جز خدا بزرگی وجود ندارد و بزرگی نیز جز در پرتو بندگی او میسر نیست، یقیناً جز فروتنی راهی را بر نخواهد گزید.

علی ﷺ فرمود: «لَا يَنْبُغِي لِمَنْ عَرَفَ عَظَمَةَ اللَّهِ أَنْ يَعْظِمَ فَإِنَّ رِفْعَةَ الَّذِينَ يَعْلَمُونَ مَا عَظَمَتْهُ أَنْ يَتَوَاضَّعُوا لَهُ»^۱ سزاوار نیست برای کسی که عظمت خدا را شناخته، بزرگی کند [او خود را برتر بداند]، پس بلند مرتبگی کسانی که عظمت او را مسی دانند، آن است که در برابر او فروتنی کنند».

۲. دانش حقیقی

علم و دانش واقعی نوری است که در قلبها^۲ آماده و بالیاقت جای می‌گیرد و بازترین ثمرة آن فروتنی است. آری، درخت پر بار سر به زیر و چنار بی‌ثمر سر به فلك دارد. علی ﷺ فرمود: «الْتَّوَاضُعُ ثَمَرَةُ الْعِلْمِ؛ فَرُوتَنِي میوه دانش است».

و تجربه تاریخی نیز این را تأیید

بود و در جامعه نیز دارای فضیلت و محبوبیت شد، یقیناً کارهای روز مزءاً او نیز از نظم و نظام مناسب برخوردار خواهد بود. علی ﷺ فرمود: «بِخَفْضِ الْجَنَاحِ شَنَقْتِمُ الْأَمُورَ»^۳ با [فروتنی و] گستردن بال و پر [برای دیگران] کارها تنظیم می‌یابد».

راه رسیدن به تواضع

تواضع حقیقی؛ نه ظاهری و تصنیعی، امری نیست که با پاشدن و خم شدن و مؤدبانه و سنگین و ملايم حرف زدن به دست آید. بسیارند کسانی که این‌گونه حرکات را برای صید دیگران و رسیدن به مقامات اجتماعی بیشتر پیش خود ساخته‌اند؛ غافل از اینکه هرگز به آنچه می‌خواهند، دست نمی‌یابند. هر چند ممکن است چند صباحی همچون سراب باعث جذب و تمایل دلهای دیگران بشوند، ولی یقیناً این جذب ماندگار و پایدار نخواهد بود. فروتنی ریشه دار که رنگ خدایی دارد، به چند

امر حاصل می‌شود:

۱. درک عمیق عظمت خداوند

آنکه شناخت و فهمید که در

۱. منتخب ميزان الحكمة، ص ۵۳۷ ح ۶۵۵۴.

۲. نهج البلاغة، خ ۱۴۷.

۳. منتخب ميزان الحكمة، ص ۵۳۷ ح ۵۳۷؛ غرر

الحكم، ح ۳۰۱.

و علی ﷺ نیز که باب علم نبی ﷺ
است و هزار باب علم را از او فرا
گرفته، افتخارش این است که «ابو
تراب» و خاکنشین است.

۳. توحید و بندگی

عامل دیگر برای رسیدن به
تواضع، رسیدن به توحید الهی به
معنای واقعی کلمه، از جمله توحید در
عبادت و بندگی است. امام صادق ؑ
فرمود: «وَلَا يَغْرِفُ مَا فِي مَغْنَى حَقِيقَةِ
الثَّوَاضِعِ إِلَّا الْمُقْرَبُونَ [من عباده] الْمُسْتَقْلَينَ
بِوَحْدَاتِهِ قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ
الَّذِينَ يَمْثُونَ عَلَى الْأَرْضِ هُؤُنَّا...»^۱ و
حقیقت تواضع راجز مقربانی که
مستقل در وحدانیت خداوندند، درک
نمی‌کنند. خداوند عز و جل می‌فرماید:
بندگان خداوند رحمان کسانی هستند
که در زمین با آرامش [وبی‌تکبر] راه
می‌روند...».

معیار کلی برای تواضع
مثبت و قابل تأیید این است
که تواضع برای خدا باشد،
مانند: تواضع در مقابل
مؤمن به خاطر ایمانش،
تواضع در مقابل فقیر و عالم
و... به خاطر رضای خداوند

می‌کند. پیامبر اکرم ﷺ که علم اولین و
آخرین را داشت، بر ترین فروتنی را از
خود نشان داد. علی ؑ درباره او چنین
می‌فرماید: «وَلَقَدْ كَانَ عَبْدُ اللَّهِ يَأْكُلُ عَلَى
الْأَرْضِ وَيَجْلِسُ جِلْسَةَ الْقَبِيدِ وَيَخْصِفُ بَيْدِيهِ
تَغْلَةً ... وَيَرْكَبُ الْجِمَارَ الْغَارِيَ وَيُرْزِدُ
خَلْفَهُ؛^۲ و [پیامبر ﷺ] روی زمین
[بدون فرش] می‌نشست و غذا
می‌خورد و با تواضع همچون برده‌گان
جلوس می‌کرد و با دست خود کفش
خویش را وصله می‌کرد ... و بر مرکب
برهنه سوار می‌شد و [حتی] کسی را
پشت سر خویش سوار می‌کرد.»

۱. نهج البلاغه، خ. ۱۶۰.

۲. بحار الانوار، ج. ۷۲، ص. ۱۲۱.